

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

ἡΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 21 Ἀπριλίου 1958 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΓ'. Ἀριθ. 284 Γυνὴ Θεσσαλον. Δοχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 - Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξαμηνίος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30

Ἐξωτερικὸς: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΟΙ ΣΥΝΩΜΟΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ

Εἰς ἄλλην σελίδα καὶ εἰς τρεῖς συνεχεῖς ἐξεθέσαμεν τὰ κατὰ τὸ Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923, τοῦ ὁποῦ ἐμπνευστὴς καὶ ὁμιουργὸς ὑπῆρξεν ὁ Μελέτιος Μεταξάκης. Τὸ Συνέδριον αὐτὸ οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ ἐπεδίωξε τὴν διζύβρωσιν τοῦ φρονήματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Προτεσταντικῶν καὶ Δυτικῶν καθόλου πνεύματος καὶ τὴν κομικοποίησιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου διὰ τῆς ἀνατροπῆς αἰωνοβίων παραδόσεων.

Δυστυχῶς τὸ Συνέδριον αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν ἐκδήλωσιν τῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας συνωμοσίας. Ἡ συνωμοσία αὕτη ἔχουσα τὰς ρίζας τῆς εἰς τὰ μετεπαναστατικὰ ἔτη τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ δὲν ἔπαυσε οὐδ' ἐν στιγμῇ νὰ ἐπιδιώκῃ τὸ καταχθόνιον αὐτῆς ἔργον, τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ φρονήματος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν παντελεῖ αὐτῆς ἐξάλειψιν ὡς σωζούσης ἀληθείας, ὡς ἰδιομόρφου βίου καὶ ρυθμοῦ τῆς ἐκκλησίας. Ἡ συνωμοσία αὕτη εἶναι παροῦσα (συνειδητῶς ἢ ἀσυνειδητῶς) εἰς τοὺς σύροντας τὴν Ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν μέχρι τῶν προτεσταντικῶν συνεδρίων διὰ νὰ συγκαθήσῃ μετὰ τοὺς ποικιλῶνους αἵρεσιάρχας καὶ νὰ ἀκούσῃ τὰς βλαστημίας τῶν ἡ συνωμοσία αὕτη ἐπέτρεψε πλῆθος καινοτομιῶν καὶ ἐσίγησε τὴν φωνὴν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων· ἡ συνωμοσία αὕτη τείνει νὰ ἐξαλείψῃ τὸ μυσταγωγικὸν ὕψος τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας καὶ νὰ ὑποκαταστήσῃ αὐτὸ μετὰ τοὺς φαιδρὺς θεατρινισμοὺς τῆς Δύσεως ἢ μετὰ τὸν στεῖρρον Ὁρθολογισμόν τοῦ προτεσταντισμοῦ. Καὶ ἐπὶ πλέον ἡ συνωμοσία αὕτη περιεβλήθη ἐπισημότητα καὶ κύρος ἐισχωρήσασα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν, καὶ εἰς οὗτὸν τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον· ἀκόμη ὁργανώθη ἡ συνωμοσία αὕτη εἰς Ὁργανώσεις. Ἐνώσεις, βαρυνούσας διὰ τῶν κοσμικῶς ἐπιλέ-

κτων μελῶν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀπλουστερίων.

Ἀπέναντι τῆς ὁργανωμένης αὐτῆς συνωμοσίας τί ἀντιπαρατάσσεται; Πῶς καταπολεμεῖται;

Λόγοι ἱστορικῆς εἰλικρινείας ἐπιβάλλουν εἰς ἡμᾶς νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι ἀνεφάνησαν, Πρόνοια Θεοῦ, ἰσχυροὶ κυματοθραῦσαι ἐκμηδενίσαντες τὰ θολερὰ κύματα τῆς συνωμοσίας αὐτῆς καὶ διασώσαντες τὸ θεότευκτον σκάφος τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτὲ ἡ ἱστορία καὶ ἡ λαϊκὴ εὐσέβεια τὸν Παπουλάκον, τὸν Κωνσταντίνον Οἰκονόμου, τοὺς Ἀγιορείτας Πατέρας, καὶ ὅσους ἐν γένει ἐπιφανεῖς καὶ ἀσήμους ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ νεωτέρα ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ὡς εὐόρκους ἀμύντορας τῆς πατρῴας εὐσεβείας.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν ἡ λαϊκὴ εὐσέβεια παρέταξε τοὺς ὀπλίτας τῆς ἐναντίον τῆς συνωμοσίας αὐτῆς. Χωρὶς νὰ καυχώμεθα ἡ Θεία Πρόνοια ἐπεστράτευσεν καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀσήμους καὶ ἀπλοὺς νὰ περιχαράκωσωμεν τὸν ἀπειλούμενον θησαυρὸν. Μᾶς εἰρωνεύθησαν, μᾶς ἐδίωξαν, μᾶς ἐταλαιπώρησαν· Ἐν τούτοις ὅμως δὲν ἐπαύσαμεν νὰ νοσταλγοῦμεν τὴν γνησιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ ἀγωνιζόμεθα χάριν αὐτῆς.

Ἦδη αἱ ἡμέραι ἡμῶν ἔχουν νὰ παρουσιάσουν ἀρκετὰς ἐστίαις ἀνιστάσεως ἐναντίον τῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας συνωμοσίας. Λογοτέχναι εὐσεβεῖς, τῆς περιωπῆς τοῦ Κωστή Μπασιλιῆ καὶ τοῦ Φωτ Κόντογλου ἐξαίρουν τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τονίζουν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιστροφῆς. Ἰδρύματα, ἀσκοδιντὰ τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, ὅπως οἱ «Τρεῖς Ἱεράρχαι», καλλιεργοῦν τὸ ὑγιὲς συντηρητικὸν πνεῦμα, ὅπερ πρέπει νὰ διέπῃ τὸν Ἐκκλησιολογικὸν οἶκον ὅπως ὁ «Ἀσπὴρ» (Λυκούργου 11), ἢ «Ἀγιορετικὴ Βιβλιο-

θήκη» (Βόλος) φέρουν εἰς φῶς τοὺς κεκαλυμμένους ὀρθοδόξους θησαυροὺς τοῦ παρελθόντος, τὸ «Πη δάλιον» τὴν «Φιλοκαλίαν» τὴν «Κλίμακα». Ἀπλοὶ καὶ ἐνάρετοι Μοναχοὶ, ὅπως ὁ Βίκτωρ Ματθαίου ἐργάζεται ἐπιτυχῶς εἰς τὸν τομέα τοῦ πλουτισμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Βιβλιοθήκης διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν Συναξαριστῶν, τοῦ Εὐεργετινοῦ κ.λ.π. Ἀρχιμανδρίται τοῦ κύρους καὶ τοῦ σθένους τοῦ Αὐγουστίνου Καντιώτου ἀγωνίζονται νὰ ἐκκαθάρσιν τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν πνευματικὴν κόπρον. Ἀρχιερεῖς τῆς μορφώσεως τοῦ Ἁγίου Σάμου Εἰρηναίου καὶ τοῦ πρ. Ἡλείας Ἀντωνίου στηλιτεύουν δι' ἐμπευσμένων ἄρθρων καὶ ὁμιλιῶν τὰς ἐπικινδύνους ἐκτροπὰς ἀπὸ τὴν αὐτηρὰν γραμμὴν τῆς Ὁρθοδοξίας· ὁ λόκληρον τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ κυρίως οἱ ζηλωτοὶ πατέρες αὐτῶν διατηροῦν ἀνημμένον τὸν πυρσὸν τοῦ φωτὸς τῆς ὀρθοδοξίας.

Υπάρχουν λοιπὸν σημαντικαὶ ἐστὶαι ἀντιστάσεις. Ἐνῶ ὅμως αἱ συνωμοτοῦσαι δυνάμεις συνεργάζονται καὶ δροῦν ὑπὸ κοινὸν σχῆμα, αἱ ἐστὶαι ἀντιστάσεις εὐρίσκοντα εἰς μίαν ἐπικίνδυνον ἑλλειψιν συνοχῆς. Καὶ αὐτὸ ἀκριβὲς ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἀμυνωμένης ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας. Ἀφοῦ μία εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία καὶ εἷς ὁ εὐσεβὴς λαὸς, ὁ ἄγρυπνος φρουρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐνιαῖα θὰ πρέπη νὰ εἶναι καὶ ἡ δρᾶσις χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δὲν ἐννοοῦμεν γράφοντες αὐτὰ, ὅτι πρέπει νὰ συσταθῇ Ὁργάνωσις μετ' αἵαν τοῦ Πρωτοδικείου καὶ νὰ ἐγγράψῃ ὡς μέλη τῆς τοὺς ὅπως δῆποτε ἐργαζομένους χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας. Τονίζομεν ὅμως τὴν ἀδήριτον ἀνάγκην τῆς συνεργασίας καὶ ἀδελφικῆς σχέσεως ὄλων, ὅσοι ἐπιθυμοῦν καὶ μὴ φυγαδευθῇ ἡ Ὁρθοδοξία ἀπὸ τὸ εὐλογημένον ἡμῶν ἔθνος.

Αἱ ἡμέραι εἶναι πονηραὶ. Ἡ συνωμοσία καὶ Μασσονία συμμαχήσασαι ἐργάζονται διὰ τὴν ναρκοθέτησιν τῆς Ὁρθοδοξίας· μόνον τὰ τέκνα τοῦ Φωτὸς καθεύδουν, ὡς ἐκάθευδον οἱ μαθηταί, ὅτε ὁ Κύριος ἠγωνία κατὰ τὴν νύκτα τῆς Γεθσημανῆς.

Καὶ δι' αὐτὸν τὸν ὕπνον θὰ δώσουν λόγον φρικτὸν. Ἐνα δὲ μέτρον τῆς καταστάσεως αὐτῆς εἶναι καὶ ἡ ἐπιδειχθεῖσα ἀδιαφορία εἰς τὸ δρᾶμα τῆς κινήσεώς μας. Ἐνεβολιάσθησαν ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς Μασσονίας καὶ τοῦ συνωμοτῆς καὶ μᾶς βλέπουν ὡς «πτωχοὺς τῷ πνεύματι» χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνονται, ὅτι ἐὰν ἐκμηδενισθῇ ἡ κίνησις τῶν παλαιοημερολογητῶν, ἐξαφανίζεται ἕνας συμπαγὴς καὶ συγκεκριμένος παράγων ἀντιστάσεως.

Ζητοῦμεν λοιπὸν ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας κατανόησιν καὶ προτεινόμεν τὴν σφυρηλάτησιν ἰσχυρῶν δεσμῶν, ὥστε νὰ συγκροτήσωμεν μακρὰν τῶν τύπων, ἀλλὰ ἐντὸς τῶν ὁρίων ἰδεολογικῶν ὁρίων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδοξίας μέτῳ ἀντιστάσεως ἐναντίον τῶν συνωμοτῶν αὐτῆς.

Ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ εὐρεθῶσιν ὧστα νὰ μᾶς ἀκούσουν.

Εἰς τὸ ὄρη ψυχὴ ἀρθῶμεν

ΜΕΤΕΩΡΑ

Μὲ δέος καὶ θαυμασμόν προ βλέπει ὁ ἐπισκέπτης τὰς ὑπερηφάνους κορυφὰς τῶν Μετεώρων. Βράχοι παραμείναντες σταθεροὶ καὶ ἀκίνητοι μέσα εἰς τὸν ἀέρα στὸ βίλισμὸν τοῦ χρόνου δὲν ἀποτελοῦν μόνον γεωφυσικὸν φαινόμενον ὑπερόχου θέας, ἀλλ' ὑψοῦνται ὡς αἰώνια καὶ ἀκατάλυτα μνημεῖα τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ, ὅστις εἶχε τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν δύναμιν νὰ κατακοσμήσῃ τὰς γυμνάς καὶ ἀπροσίτους κορυφὰς τῶν βράχων αὐτῶν μετὰ κατανυκτικὰς καὶ ὁραίας μονάς, εἰς τὰς ὁποίας ὑμνεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου νυχθημερόν καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξεπορεύετο εὐεργετικὸς ποταμὸς εὐσεβείας, ἀρδεύων τὰς ψυχὰς τοῦ λαοῦ.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκμῆς ὑπῆρχον ἐπὶ τῶν Μετεώρων 14 Μοναὶ, τελείως ἀποξηλωμέναι ἀπὸ τὸν κόσμον, λόγῳ τῆς μορφῆς τῶν ἀποτόμων βράχων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκτίσθησαν. Ὡς φαίνεται κατ' ἀρχὴν ἠσκοῦντο εἰς τοὺς βράχους αὐτοὺς ἀσκηταὶ στυλῖται. Τοῦτο ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν ὀνομασίαν τῆς περιοχῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ ἡ ἐπισκοπὴ. Ἐπισκοπὴ Σταγῶν, ὠνομάσθη ἀπὸ τὴν τοποθεσίαν Σταγοῖ. Ἡ λέξις πάλιν Σταγοὶ εἶναι σύντημις, ὡς φαίνεται, τῆς φράσεως «εἰς τοὺς ἁγίους» ἥτις συνετημήθη ἐπὶ τὸ δημοτικώτερον εἰς τὴν φράσιν «Σ' τ' ἁγίους», διότι ἐθεωροῦντο καὶ ἦσαν ἅγιοι οἱ εἰς τοὺς ὑψηλοὺς αὐτοὺς βράχους ἐνασκούμενοι μοναχοί.

Ἡ ἀκμὴ τῶν Μετεώρων ὡς μοναστικοῦ Κέντρου συμπύκνεται τὸν ΙΑ' καὶ ΙΒ' αἰῶνα. Ὁ Ἀνδρόνικος Παλαιολόγος συνέστησε τὴν ἐπισκοπὴν Σταγῶν.

Τὸ ἄξιον θαυμασμοῦ εἶναι πῶς ἠδυνήθησαν οἱ ἄνθρωποι νὰ μεταφέρουν ὕλικά καὶ νὰ κτίσουν ἀσφαλῆ καὶ ὁρατὰ κτίρια, μετ' ὅλους τοὺς κανόνας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Τὸ Μοναστικὸν Κέντρον τῶν Μετεώρων δὲν παρουσιάζει βεβαίως οὔτε τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, οὔτε τὸν ἱστορικὸν πλοῦτον τῶν Μονῶν του, οὔτε πνέει ἐπὶ τῶν βράχων ἡ μυστηριώδης καὶ οὐράνιος αἰῶν τοῦ Ἀθωνοῦ, ἥτις μετουσιώνει τὴν περιοχὴν εἰς κῆπον τῆς Θεοτόκου. Ἐν τούτοις ὅμως καὶ εἰς τὰ Μετέωρα εἶναι παρούσα ἡ Ἁγία Κατάνυξις καὶ ἐκεῖ δύναται ἡ ψυχὴ νὰ ἀναπτρωθῇ πρὸς τὸ Ἅγιον καὶ ὑπερουράνιον Θυσιαστήριον τῆς Ἀνω Ἱερουσαλὴμ. Καὶ ἐκεῖ ἔζησαν Ἅγιοι ἄνθρωποι· καὶ ἐκεῖ αἱ τοιχογραφίαι διερχομένην τὴν αὐστηρὴν καὶ ἐπιβλητικὴν ἐν τῇ ταπεινώσει τοῦ φρονήματος τοῦ ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ.

Ἐνα εἶναι τὸ λυπηρὸν καὶ διὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ διὰ τὰ Μετέωρα· ὅτι διαρκῶς ἀπογυμνοῦνται ἀπὸ τὰς πνευματικὰς ἀηδόνας, τοὺς μοναχοὺς καὶ ἐρημοῦνται αἱ μοναὶ των. Τὰ Μετέωρα ἤδη τείνουν νὰ μεταβληθοῦν εἰς Μουσικὴν Τουριστικὴν Περιοχὴν.

Ὁ ἐπισκέπτης λυπεῖται διὰ τὴν ἐρήμωσιν αὐτῆν, τῆς ὁποίας τὰ αἷτια εἶναι πολλὰ καὶ ποικίλα. Εἶναι αἱ παρεκκλησιαστικαὶ οργανώσεις, αἱ ὁποῖαι αἰχμαλωτίζουν τοὺς νέους, οἵτινες ἀπεφάσισαν τὴν ἰσόβιον παρθενίαν, εἶναι ἡ ἑλλειψὶς ἀγάπης καὶ ζήλου πρὸς

Διδάγματα ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου

Ἡ ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Καὶ μὴ μισήσης ἐπίπονον ἐργασίην. Σοφ. Σειράχ

Εἶναι μεγάλη ἡ πλάνη ὅσων νομίζουν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἀσχολεῖται παρὰ μόνον μὲ τὸ πρόβλημα τῆς ψυχῆς, χωρὶς νὰ δίδῃ καμμίαν σημασίαν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ἀγία Γραφή εἶναι γεμάτη ἀπὸ προτροπὰς καὶ παραινέσεις, ἀπὸ ὁδηγίας καὶ νομοθετήματα γύρω ἀπὸ τὸ πρόβλημα τῆς κοινωνικῆς συμβιώσεως τῶν ἀνθρώπων. Ὅλα λοιπὸν τὰ κοινωνικὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα σήμερον ἀναταράσσουν τὸν κοινωνικὸν βίον, εἶναι δυνατόν νὰ λυθῶν, ἂν ἐφαρμοσθῶν αἱ ἀρχαὶ τῆς Ἀγ. Γραφῆς. Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον διὰ τὸν Χριστιανισμόν. Εἶναι ἀλήθεια σύστημαῖδεων ποὺ λύει καὶ τὰ πλέον δύσκολα προβλήματα. «Ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσι ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιῆτε αὐτοῖς» Καί μόνον αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἂν ἐσώζετο θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ δώσῃ τὸ κλειδί τῆς κοινωνικῆς ἰσορροπίας καὶ τῆς ἐπιγείου εὐτυχίας. Βεβαίως ἂν τὰ πράγματα δὲν ἔχουν καλῶς σήμερον, εἰς αὐτὸ δὲν πταίει ὁ Χριστιανισμός, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαρμόζει τὰς ἀρχάς του.

Ἀς ἴδωμεν τώρα τί λέγει ἡ Ἀγ. Γραφή διὰ τὴν ἀποταμίευσιν. Ἡ πρώτη ἰδέα περὶ ἀποταμιεύσεως εὐρίσκεται εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς πρωτοπλάστους: «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς».

Διὰ νὰ συμβῇ ὅμως αὐτὸ θὰ ἐχρειάζοντο μέσα ὕλικά, τεχνικά, μηχανικά τὰ ὁποῖα ἀποκτῶνται ἀπὸ τὸν συγκεντρωμένον μόχθον τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὸ βιβλίον τῶν Παροιμιῶν ὑπάρχει μία προτροπὴ εἰς ἓνα τεμπέλη ἄνθρωπον νὰ μιμηθῇ τὸ μυρμηγκί. Τὸ μυρμηγκί τὸ ὁποῖον εἶναι σύμβολον τῆς ἐργατικότητος καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως πρέπει νὰ γίνῃ πρότυπον διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὴν Σοφίαν Σειράχ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς σκέψις: «ὁ ἐξουθενῶν τὰ ὀλίγα κατὰ μικρὸν πεσεῖται». Τὸ νόημά της εἶναι ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ὑπολογίζει τὰς μικρὰς δαπάνας σιγὰ θὰ πέσῃ.

Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ τὸ πνεῦμα τῆς ἀποταμιεύσεως διατυπώται κατὰ τρόπον τέλειον εἶναι εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. Μερικοὶ ἐπιπόλαιοι ξεκινῶντες ἀπὸ τὴν σκέψιν ὅτι ὁ Ἰησοῦς συστήνει τὴν ἐλεημοσύνην, διεμόρφωσαν τὴν θεωρίαν, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἀντίθετος μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀποταμιεύσεως. Ἡ

τὸν Μοναχικὸν θεσμόν, εἶναι ἀκόμη ἡ κατασκευὴ τῆς τῶν ἀγιωνύμων αὐτῶν τόπων καὶ δὴ τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἀπὸ διαφόρους, διὰ νὰ δύνανται νὰ σιταροτολογοῦν καὶ διατηροῦν ἀπιδάου συννοδίας εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἀμαρτωλῆς βαβυλώνης.

Ὁ Ὁρθόδοξος μοναχισμὸς ἀποτελεῖ τὸ εὐγενέστερον καύχημα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσέξωμεν μετ' ἰδιαιτέρας προσοχῆς τὰ φυτώρια του, τὰ Μετέωρα, τὸ Ἅγιον Ὄρος κ.τ.λ.

προτροπὴ πρὸς ἐλεημοσύνην ὅμως δὲν ἀρνεῖται τὴν ἀποταμίευσιν ἀλλὰ ἀντιθέτως τὴν ἐπιβεβαιώνει. Διότι διὰ νὰ δώσῃ κάποιος πρέπει νὰ ἔχῃ, καὶ διὰ νὰ ἔχῃ πρέπει καὶ ν' ἀποταμιεύῃ. Εἰς τὸν χορτασμὸν τῶν πεντακισχιλίων ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐφώναξε τοὺς μαθητάς του εἰς τὸ τέλος καὶ τοὺς εἶπε: «συναγάγετε τὰ περισσεύοντα κλάσματα ἵνα μὴ τι ἀπόλутαι». Τίποτε δηλ. δὲν θὰ πρέπει νὰ χαθῇ.

Εἰς τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ πρέπει νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς αὐτοῦ, δὲν πρέπει νὰ δοθῇ, ἡ ἐξήγησις ὅτι ἀποτρέπει ἀπὸ τὴν ἐργασίαν.

Τὸ νόημά του εἶναι ὅτι θέλει νὰ προφυλάξῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν βιοτικὴν μερίμναν ἢ ὁποῖα τὸν ἀπορροφᾷ καὶ τὸν καταβροχθίζει δόκλῃρον. Ὅταν φέρῃ ὡς παραδειγμα τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ τὰ ὁποῖα δὲν σπείρουν οὔτε θερίζουν καὶ ὅμως ζοῦν θέλει νὰ εἴπῃ τὸ ἐξῆς: ἂν δι' ὅλα προνοῇ ὁ Θεὸς πόσον μάλλον διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται καὶ κοπιᾷ. Ἔτσι μᾶς ἐμψυχώνει εἰς τὴν καθημερινὴν μας προσπάθειαν.

Ἐκεῖνος ὅμως ὅστις βροντοφωνεῖ καὶ διασαλπίζει τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀποταμίευσιν εἶναι ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐθεωρεῖτο ἐξευτελιστικὴ ἀπασχόλησις, ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν τὴν κηρύσσει ἱερὰν ὑποχρέωσιν. Ὁ ἴδιος ἦτο σκηνοποιὸς καὶ θεμελιώνει τὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ καθεὶς πρέπει νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ ἀποταμιεύῃ, ἄλλως ὁ μὴ ἐργαζόμενος μὴδὲ ἐσθιέτω.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά της ἐφῆρμωσε τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀποταμίευσιν. Ὁργάνωσε κοινὸν ταμεῖον καὶ συσίτιον διὰ τοὺς ἀπόρους καὶ προσπάθησε νὰ καταργήσῃ τὴν πτωχείαν καὶ τὴν ἔνδειαν. Δὲν ἔχει βάσιν ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς θέλει τοὺς ἀνθρώπους πτωχοὺς. Τὴν ἀκτημοσύνην τὴν κηρύττει μόνον διὰ τοὺς ἐργάτας τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ μὲ τὸ δικαίωμα νὰ συντηροῦνται ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικόν. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέγει ὅτι «ἄξιός ἐστις ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ». Ὁ δὲ Ἀπ. Παῦλος, παραγγέλλει εἰς τὸν Γίτον: «Ζητῶν τὸν Νομικὸν καὶ Ἀπολλῶ σπονδαίως πρότεμψον ἵνα μὴδὲν αὐτοῖς λείπῃ».

Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν ἀπὸ τὴν μελέτην τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἔν καὶ σαφές: Ἡ ἐργασία εἶναι καθήκον, ἡ ἀποταμίευσις ἀναγκαία πρόνοια. Ἡ ἀποταμίευσις ὅμως ὄχι διὰ νὰ ἐξυπηρετῇ ἐγωϊστικοὺς σκοποὺς ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν συνάνθρωπόν μας. Ἡ φιλαλληλία, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ κοινωνικὴ δράσις τῶν Χριστιανῶν εἶναι καθήκοντα καὶ θεῖαι ἐντολαί.

Ὑπεόθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Κόλλυγος 32—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερπίνης

Θεμιστοκλέους 33

Δεῦξήματα τῆς τῆς Ἀγίας Γραφῆς

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Πράξ. Α'. 32-43)

«Αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει» (Πράξ. Θ'. 36) Μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ ἱερός συγγραφεὺς τῶν Πράξεων, ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς χαρακτηρίζει τὴν εὐλογημένη γυναῖκα τῆς Ἰόππης, τὴν Ταβιδᾶ.

«Πλήρης ἀγαθῶν ἔργων». Δὲν ὑπῆρχε δηλαδὴ περιθώριον εἰς τὴν ψυχὴν τῆς δι' αὐτοὺς σκέψιν, δι' αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν, δι' ἐπαίσχυντον πράξιν, διότι ἦτο «πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν». Ἀγαθὰ ἔργα καὶ ἐλεημοσύναι! Τί μπορεῖ νὰ καταστήσῃ εὐγενικώτερον καὶ καλλίτερον τὸν ἄνθρωπον; Τὰ ἀγαθὰ ἔργα καὶ αἱ ἐλεημοσύναι, ποὺ συνθέτουν τὴν ἁγίαν πραγματικότητά τῆς Ἀγάπης, εἶναι καρπὸς τῆς πίστεως. Τὸ δένδρον τῆς πίστεως γνωρίζεται ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς ἀγάπης. Καὶ ἡ ἀγάπη ἀναλύεται εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν ἔργων καὶ τῶν ἐλεημοσυνῶν.

Ἀγία λοιπὸν καὶ εὐλογημένη γυναῖκα ἡ Ταβιδᾶ. Ὁ ταπεινὸς τῆς οἰκίσκος εἰς τὴν Ἰόππην κατέστη ναὸς τῆς Ἀγάπης εἰς τὸν ὁποῖον εὗρισκον ἀνακούφισιν πλήθη χηρῶν καὶ ὀρφανῶν. Δὲν ἦτο πλουσία· αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἠμποδίσε νὰ ὠφελήσῃ τοὺς συνανθρώπους τῆς. Τὸ μέτρον τῆς καλωσύνης δὲν εἶναι ποτὲ ὁ πλοῦτος, ἀλλὰ ἡ ἀγαθὴ προαίρεσις.

Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι μόνον μία ἁγία πραγματικότητα· εἶναι καὶ μία συντριπτικὴ δύναμις· μία δύναμις, ἡ ὁποία ἐκμηδενίζει καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατον.

Ἡ Ταβιδᾶ, ἴσως ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ κόπου διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης, ἀπέθανε.

Κεῖται εἰς τὸν νεκροθάλαμον ἄφρονος, ἄφωνος, γλυκυτάτῃ εἰς τὴν ἔκφρασιν. Πλησίον τῆς δὲν θῆναι μία μικρὰ ὁμάς τεθλιμμένων συγγενῶν. Ὁλόκληρος πόλις δονεῖται ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὸ πένθος. Καὶ εἰς τὴν ἀπόγνωσιν τῶν αὐτὴν στέλλουν καὶ καλοῦν τὸν Πέτρον, μὲ τὴν βαθυτάτην καὶ ἰσχυρὰν πεποίθησιν, ὅτι ὁ προσφιλες αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Ἀναστάντος Λυτρωτοῦ θὰ εἴχῃ ἴσως τὴν δύναμιν κάποια παρηγορία νὰ σκορπῇ εἰς τοὺς πονεμένους τῆς Ἰόππης καὶ ὀρφανοὺς ἀπὸ τὴν εὐεργετήριά τους.

Καὶ ὁ Πέτρος ἦλθε. Τότε «παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίονσαι καὶ ἐπιδεικνυσόμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὕσα ἡ Δορκᾶς (Ταβιδᾶ) (πράξ. Θ. 39).

Καὶ ὁ Πέτρος «ἐμβαλὼν ἔξω πάντας» «θεῖς τὰ γόνατα προσηύξατο». Αἱ πράξεις δὲν μᾶς ἀναφέρουν τὸ περιεχόμενον τῆς προσευχῆς αὐτῆς. Ὁ Μέγας ὅμως τοῦ Κυρίου Μαθητὴς εἰς τὴν προσευχὴν αὐτὴν θὰ ἐζήτησε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πνεύματος τῆς Ταβιδᾶ, ὥστε νὰ συνεχισθῇ ἡ εὐεργετικὴ τῆς δράσις· θὰ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Κύριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου νὰ ἀφήσῃ τὸν ἄγγελον αὐτὸν τῆς καλωσύνης νὰ ἐξαντλήσῃ ὅλον τὸ χρονικὸν ὄριον τῆς ἐπιγείου ζωῆς του, διὰ νὰ ἀπαλύνη μὲ τὴν στοργὴν τῶν πόνον καὶ τὴν δυστυχίαν.

Καὶ ὁ Κύριος, ποὺ μπροστὰ εἰς τὸν Πέτρον ἀνέστησε τὴν κόρη τοῦ Ἰακώβου ἀνιστᾷ τώρα διὰ τῆς προσευχῆς τοῦ Πέτρου τὴν Ταβιδᾶ. Ἡ προσβεία ἐνὸς Ἀγίου χαρίζει τὴν εὐτυχίαν εἰς μίαν πόλιν, τὴν Ἰόππην.

Ὁ Θεὸς μὲ τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς Ἀναστάσεως τῆς Ταβιδᾶ υπογραμμίζει τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης. Ἐὰν ὑπάρχει κάτι, ποὺ νὰ δύναται νὰ μεταβάλλῃ καὶ θεϊκὴν ἀπὸ ἡ ἀπόφασιν εἶναι ἡ καλωσύνη.

Ἡ Ταβιδᾶ εἶναι τὸ ὑπέροχον καὶ ἀθάνατον πρότυπον τῆς ἐργατρίας τῆς ἀγάπης. Δὲν συνέγραψε βιβλία, δὲν περιῆλθε πόλεις διὰ Κήρυγμα· ἔθεσε μὲ ταπεινοφροσύνην τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγάπης.

Φαντάζομαι τὴν Ταβιδᾶ ἀμέσως μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τῆς νὰ βλέπῃ τὸν Πέτρον· ἀσφαλῶς ἡ Ἀγία καὶ εὐλογημένη αὐτὴ κόρη θὰ ἔννοιωσε κάποια ντροπὴ, σκεπτομένη, ὅτι ἀπασχόλησε μὲ τὸν ἑαυτὸν τῆς τὸν ἀπόστολον τοῦ Κυρίου· τόσον ταπεινόφρονα καὶ ἀπλὴ τὴν φαντάζομαι.

Τὸ πνεῦμα τῆς Ταβιδᾶ πρέπει νὰ διαφωτίσῃ τὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας· ἡ Ἐκκλησία μαζὺ μὲ τὸ ἑξαγιαστικὸν ἔργον πρέπει νὰ ἐπιτύχῃ καὶ τὸ κοινωνικόν· Ὁ ἄνθρωπος ἔχει σῶμα καὶ ψυχὴ. Ἐχει λοιπὸν ἀνάγκην καὶ τῆς σωζούσης χάριτος καὶ τῆς στοργικῆς φροντίδος,

Τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ εἶναι ὀρθιον, ἐὰν δὲν ὑπάρξῃ προσφορὰ καλωσύνης καὶ στοργῆς πλησίον τοῦ κληρικοῦ, ὡς ὄργανον τῆς χάριτος, πρέπει ἴσται καὶ αἰωνία καὶ ἀθάνατος Ταβιδᾶ, ὡς ὄργανον τῆς μητρικῆς στοργῆς τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸν πονεμένον, τὸ ὀρφανὸν τὴν χήραν.

Εἶναι ἐπιτυχία διὰ τὸν ἱερόν μας ἀγῶνα, ποὺ πλησίον εἰς τοὺς εὐλαβεῖς μας ἱερεῖς ἐργάζονται αἱ θυγατέρες τῆς Ταβιδᾶ, τὰ μέλη τῆς «Μεταναγίας τῆς Ὁδηγητρίας».

Καὶ τῶν δύο τὸ ἔργον ἀποτελεῖ τὰς δύο πλευρὰς τῆς Ἀγάπης, ἐξ ἴσου σοβαρὸν καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας.

ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ

Ὁ ἀγὼν ἀπέκτησε ἰδιόκτητα γραφεῖα· Δὲν εἶναι μικρὸν τὸ κατόρθωμα! Ἐὰν γραφεῖα ἀνήκουν εἰς τὸν εὐσεβῆ λαόν. Ὅλοι ἐπομένως μὲ τὸν ΟΙΘΥΛΩΝ τῶν θά πρέπη νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν. Κάθε προσφορὰ χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἀποτελεῖ ἀγωνιστικὸν καθήκον.

Η ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

Γ'.

(τελευταίον)

Εἰς ποίας λοιπὸν ἀποφάσεις κατέληξε τὸ περιλά-
ητον συνέδριον τῆς Κων)πόλεως τοῦ 1923;

Αἱ ἀποφάσεις αὗται ἐδημοσιεύθησαν τὴν 5ην
Ἰουνίου τοῦ 1923 καὶ ἀναφέρονται εἰς τὰ ἐξετα-
σθέντα θέματα. Ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ ἡμερολογίου:
«Ἀπαλείφονται αἱ 13 ἡμέραι τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμε-
ρολογίου αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν διαφορὰν αὐτοῦ ἐν
σχέσει πρὸς τὰ ἀπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἀ' Οἰκουμενικῆς
Συνόδου μέχρι σήμερον ἡλιακὰ ἔτη. Οὕτω ἡ 1η
Ὀκτωβρίου 1923 θὰ λογισθῇ ὡς 14η Ὀκτωβρίου
1923. Ὁ καθορι-
σμός τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα θὰ γίνηται κατὰ
τὸν χρόνον τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ..... Ἡ
παροῦσα μεταρρύθμισις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολο-
γίου δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἐμπόδιον πρὸς μετα-
γενεστέραν αὐτοῦ τροποποίησιν, ἣν ἡθελον ἀποδε-
χθῇ ἅπασαι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι».

Εἰς Β' ἀπόφασιν περὶ ἡμερολογίου προτείνονται
οἰζοσπαστικώτερα μέτρα. Οὕτω «... Ἡ Ὁρθόδοξος
Ἐκκλησία εἶναι πρόθυμος νὰ κηρυχθῇ ὑπὲρ τῆς
μονιμοποιήσεως τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἐν ἡμέρᾳ
πάντοτε Κυριακῇ. Ὁ κρᾶζει τὴν εὐχὴν ὅπως ἡ τοι-
αύτη ἀμετακίνητος Κυριακὴ τοῦ Πάσχα ἀντιστοιχῇ
πρὸς τὴν πραγματικὴν Κυριακὴν τῆς Ἀναστάσεως
τοῦ Κυρίου, δι' ἐπιστημονικῆς μεθόδου καθοριζο-
μένην».

Εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν συνιστᾶτο νὰ ἀποφανθῇ
πρὸς τὴν τότε Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν τοῦ Πατριαρ-
χείου, διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τελειότερου ἡμερολογίου,
Ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν
ἔχοντες τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν «... θεωρεῖ κατ' ἀρχὴν
ἐπιτρεπόμενον τὸν γάμον τῶν ἱερέων καὶ διακόνων με-
τὰ τὴν χειροτονίαν, ἐξαιρουμένων μέντοι ἐκείνων, οἵ-
τινες ἔχουσι δεσμευθῇ διὰ μοναχικῆς εὐχῆς.
Δικαιοῦνται αἱ Σύνοδοι τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν
ὅπως ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ ἀρμοδίου Ἐπισκό-
που ἐπιτρέψωσιν εἰς τοὺς αἰτοῦντας ἱερεῖς καὶ δια-
κόνους τὴν σύναψιν γάμου. Εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν
γίνεται παραδεκτόν, ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀντίθε-
τον πρὸς τὴν ἀρχαίαν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας!!

Εἰς τὴν Ε' ἀπόφασιν, ἐν ὀνόματι δὴθεν τῆς ἀ-
ποστολικῆς παραδόσεως, συνιστᾶται «ὅπως κείρηται
ἡ κόμη τῶν κληρικῶν, καὶ ὅπως ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ
ἐξωτερικὴ περιβολὴ αὐτῶν, μὴ ἀπομακρυνομένη τοῦ
ρυθμοῦ τῆς ἐνδυμασίας τῶν λαϊκῶν, τηρῇ ἀπαρεγ-
κλίτως τὰς περὶ χρωμάτων καὶ πολυτελείας ἀρχαίας
κανονικάς (!!!) διατάξεις» (; ; ;). Ἐπὶ τοῦ θέματος
τῆς νηστείας εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν συνιστᾶται
μία μόνον νηστεία, ἡ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσ-
σαρακοστής, στηριζομένης τῆς καινοτομίας αὐτῆς
εἰς σοφιστικὴν παράθεσιν ἐρμηνευτικοῦ σχολίου τοῦ
Βαλσαμῶνος εἰς τὸν ΕΘ' ἀποστολικὸν κανόνα.

Εἰς τὴν Δ' ἀπόφασιν ἐπιτρέπει τὸ περιλάλητον
συνέδριον δεύτερον γάμον εἰς χηρεύσαντας ἱερεῖς καὶ
διακόνους.

Παραθέσαμεν τὰς κυριώτερας ἀποφάσεις τοῦ ἐν

λόγῳ Συνεδρίου, διὰ νὰ σχηματίσωσιν οἱ ἀναγνώ-
σαι μίαν ἰδέαν τῆς ἰσχυρᾶς τάσεως τοῦ Μελετίου
καὶ τῶν συνεργατῶν του νὰ ἐκκοσμηκεύωσιν τελείως
τὴν Ἐκκλησίαν. Βαθύτατος σεβασμός πρὸς τὴν ἐπι-
στήμην, μέριμνα νὰ συμβιβάσουν τὸ Πνεῦμα τῆς
Ἐκκλησίας πρὸς τὰς ἀδυναμίας τοῦ βίου καὶ οὐχὶ
νὰ ἀξιώσουν τὴν προσαρμογὴν τῆς ζωῆς μετὰ τὰς ἀ-
παιτήσεις τῆς Ἐκκλησίας, ἰσχυρὰ καὶ δεδηλωμένη
τάσις νὰ ρυθμισθῇ ὁ βίος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλη-
σίας μετὰ τὰ σχήματα τῆς Δύσεως, ἰδὼν τὰ κύρια χα-
ρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ συνωμοτικοῦ αὐτοῦ
Συνεδρίου. Βεβαίως δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι τὸ Συνέ-
δριον ἀπετέλεσε μίαν προσπάθειαν ἐνισχύσεως τοῦ
οἰκουμενικοῦ κύρους τοῦ Πατριαρχείου Κων)πόλεως,
πράγμα ὅπερ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐνότητά
τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ τρόπος ὅμως, κατ' ὃν ἐπεχει-
ρήθη ἡ προσπάθεια καὶ ὁ χαρακτήρ τῶν ἐργασιῶν
τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ ἀπο αλύπει μίαν σπουδὴν
νὰ καταβιβασθῇ ἡ Ὁρθοδοξία ἀπὸ τὸ μυσταγωγι-
κὸν καὶ ἀσκητικὸν αὐτῆς ὕψος εἰς τὸ ἐπίπεδον μιᾶς
κοσμικῆς συμβατικότητος, τύπου προτεσταντικοῦ.
Καὶ ἡ τάσις αὕτη καὶ ἡ σπουδὴ αὕτη ἀμαυρώνει
καὶ τὰ τυχόν ἀγαθὰ σημεῖα τῆς ἐνεργείας αὐτῆς.

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ, παρὰ τὴν
οἰκτιρὴν ὁμολογίαν τοῦ τε Μεταξάκη καὶ Δημητρίσκου
(περὶ ἧς ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον), ὑπὸ τῆς
Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ 1924 ἐθεωρήθησαν
κανονικαὶ καὶ ἐπεβλήθησαν, κατ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡ-
μερολογιακὴν καινοτομίαν πρὸς μεγίστην ἀνωμα-
λίαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου καὶ ὀλέθριον σκαν-
δαλισμὸν χιλιάδων. Ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία δὲν ἐφῆρ-
μοσε αὐτάς, οὔτε μερικαὶ ἐκ τῶν ἐν διασπορᾷ ἐκ-
κλησιαστικῶν ρωσικῶν ομάδων.

Πέραν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας δὲν ἀπε-
τολήθη ἐτέρα καινοτομία, ἐκ τῶν αποφασισθει-
σῶν, διότι ἡ γενναϊότητος καὶ ἐρρῶμένη ἀντίστα-
σις τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἀπέδειξε εἰς τοὺς θαν-
μαστὰς τῆς Δύσεως, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θέλει
τὴν πίστιν του καὶ εἰς τὸν πρακτικὸν ἀκόμη τομέα,
νὰ ἀναδίδῃ τὸ ἄρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ σέβεται
μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς καὶ τὰ δόγματα εὐλαβείας, τὰς
παραδόσεις, ἅνευ τῶν ὁποίων ἡ Ὁρθοδοξία μετα-
βάλλεται εἰς νεκρὸν φιλοσοφικὸν σύστημα.

Τὰς τελευταίας λέξεις ἀπευθύνομεν πρὸς τοὺς
εὐσεβεῖς ἡμῶν ἀναγνώστας. Φίλοι ἀναγνώσται, ἡ
δι' αἱμάτων στηριχθεῖσα πίστις τῶν Πατέρων μας
καὶ πανευλαβῶς φυλαττομένη εἰς τὰς συνειδήσεις
τοῦ λαοῦ, ὡς εἰς ἰσχυρὰ καὶ ἀπροσίτους ἀκροπό-
λεις, προδίδεται ἐνίοτε ὑπ' αὐτῶν τῶν φρουρῶν αὐ-
τῆς, τοῦ κλήρου, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ διαβρωθῇ
ἀπὸ τὰ δηλητήρια τῆς Δύσεως καὶ τοῦ Προτεσταν-
τισμοῦ.

Στῶμεν ὅθεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου.

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐλάβομεν εὐχαρίστως καὶ δημοσιεύομεν ἐπιστολὴν θεολόγου, σχετικῶς μὲ τὴν τάσιν τῆς διωγώσεως ὁρισμένων φυσιολογικῶν καταστάσεων προσωπικοῦ κύρους. Ὁ ἐπιστολογράφος διακρίνεται διὰ τὴν σεμνότητα τοῦ ὅφους καὶ τὴν ἀντικειμενικότητα τῶν κριτηρίων του. Τί ἔχουν νὰ εἰπουν τὰ λιβανιστήρια;

Κύριε Διευθυντά,

Ἡ «Ἀνάπλασις» δὲν πύει νὰ εἰδωλοποιῇ τὸν καλὸν ἀναμφιβόλως κληρικὸν (ἀλλ' ὅχι καὶ φαινόμενον.), ἀρχιμ. κ. Ἰωάννου Κοτσώνη. Τὸν ἐγκωμιάζει δὲ ὅχι μόνον διὰ τόσα ἄλλα, ἀλλὰ καὶ διότι ἔγραψε μελέτας, «ὅσας οὐδεὶς ἄλλος Ἕλληνα κληρικὸς» καὶ τὸν παρουσιάζει ὡς τὸν «πολυγραφότερον Ἕλληνα κληρικὸν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου». (Ἡ «Ἐνορία» δὲ συμπληρώνουσα ἰσχυρίζεται πὺς μόνον τοὺς τίτλους τῶν μελετῶν του ἂν ἐμνημόνευε, θὰ ἔτρεπε νὰ διαθέσῃ.. πολλές σε λίδας τοῦ περιοδικοῦ τῆς !!!)

Δὲν γνωρίζω ἂν πολλοὶ κληρικοὶ υπερβαίνουν εἰς μελέτας τὸν ἀρχιμ. κ. Κοτσώνη, ἀλλὰ συνέπεσε νὰ ἔχω στὴν βιβλιοθήκην μου ὅλα τὰ ἔργα ἐνὸς ἄλλου ἀρχιμανδρίτου, τοῦ κ. Ἰωὴλ Γιαννακοπούλου. Καὶ συγκρίνοντας τοὺς δύο, μοῦ ἔρχεται δύσκολο νὰ παραδεχθῶ πῶς παραγωγικὴ τὴν πέννα τοῦ πρώτου.

Σὰς ἀναγνώσει λοιπὸν τὰ ἔργα τοῦ ἀρχιμ. κ. Γιαννακοπούλου, συνοπτικῶς:

1) Ὑπομνήματα εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. Μέχρι σήμερον ἔχουν ἐκδοθῇ ἑννέα τόμοι, ἀπὸ τὴν Γένεσιν μέχρι τὴν Β' Βασιλειῶν. Ὅλοι μαζί εἰς τόμοι ἔχουν 1761 σελίδες μεγάλου σχήματος.

2) Μίαν σειρὰν βιβλίων περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως, περιέχοντα «ἀναλύσεις κειμένων—κοινωνικὰ θέματα». Συνολικαὶ σελίδες 1.96.

3) Πράξεις Ἀποστόλων, σελίδες 460.

4) Ἑρμηνείαν τῆς Ἀποκαλύψεως, σελίδες 190.

5) Χριστιανισμὸς—Λογικὴ, σελίδες 151.

6) Ὁ ἄνθρωπος κατὰ γένος ἐκ τοῦ πηθήμου; σελίδες 95.

7) Ὑπάρχει ψυχὴ; σελίδες 76.

8) Τὸ πρόβλημα τοῦ Ἰούδα, σελίδες 46.

9) Μίαν σειρὰν φυλλαδίων περὶ Ἱερῶν Παραδόσεων, Μυστηρίων, Ἐκκλησιῶν κλπ.. ἐναντίον τῶν διαμαρτυρουμένων. Ὅλα μαζί ἔχουν 144 σελίδες μικροῦ σχήματος.

Γενικὸν σύνολον σελίδων 4.721, τέσσαρες χιλιάδες ἑκατοστίδας εἰκοσι μία.

Λοιπὸν, τί φρονεῖ ἡ «Ἀνάπλασις» καὶ μαζί μὲ αὐτὴν καὶ ἡ «Ἐνορία»; Ὁ ἀρχιμ. κ. Κοτσώνης ἔχει ὅλες τις ἱκανότητες καὶ ὅλες τις ιδιότητες καὶ ὅλα τὰ προσόντα εἰς τὸν μέγιστον βαθμὸν ἢ τὰ ἐγκωμιά της, ποὺ τὸν ἐμφανίζουν ὡς τοιοῦτον, εἶναι ἀληθῆ λιβανίσματα, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ προικίσουν καὶ τοῦ ἰδίου τὴν ἀγανότητα; Διὰ τὰ περιοδικὰ αὐτὰ κατανοῦν οὐ τόσο φθηνὰς κολακείας; Διὰ τὴν μὴ πάζουν τόσο βαρεῖα καὶ δὲν βλέπουν ἄλλους ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν «Ζωϊκῶν» καὶ «φ.λοζωϊκῶν»; Ἐχει βεβαίως πολλὰ λαμπρὰ καὶ ἱκανὰ πρόσωπα

αὐτὸς δὲ κύκλος, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἔξω ἀπ' αὐτὸν ἀρετὰς καὶ ἱκανότητες. Ἐπιτρέπονται εἰς τοὺς Χριστιανούς αὐτὲς οἱ προσωποληψίες καὶ οἱ φανατικὲς ὑποκειμενικότητες;

Μετὰ τιμῆς

Α.Ε.Π.

Θεολόγος

ἙΚΚΛΗΣΙΑΙ,, ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΧΑΡΙΤΟΣ !!

Τὸ νὰ μεταβῇ ἐν Σωματεῖον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπετείου τῆς ἰδρύσεώς του εἰς ὁρισμένον ναὸν πρὸς κοινὸν ἐκκλησιασμόν, καὶ φυσικὸν εἶναι καὶ δικαιολογημένον. Τὸ νὰ ἀναχωροῦν ὅμως ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς πρωτεύουσας καὶ τοῦ Πειραιῶς καθ' ἑκάστην Κυριακὴν πρόσωπα πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας διὰ νὰ ἐκκλησιασθοῦν δι' εἰς ἡμεῖς εἰς ὁδὸν εἰς ναὸν θρησκευτικῆς Ὁργανώσεως, λειτουργοῦντα εἰς ἰδιόκτητον περιοχὴν τοῦ προαστείου Ἀγία Παρασκευή, εἶναι ἀντικανονικὸν καὶ ἀσεβές.

Εἶναι ἀντικανονικόν, διότι οἱ θεοὶ καὶ ἱεροὶ κανόνες ὁμιλοῦν περὶ ἐνοριῶν καὶ ἐφημερίων, ὡς κυτάρων καὶ πυλῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁργανισμοῦ. Εἶναι καὶ ἀσεβές, διότι δι' ὅλων τῶν κανονικῶς λειτουργούντων ἐφημερίων, ἡ αὐτὴ χάρις παρέχεται εἰς τοὺς μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσερχομένους εἰς οἰονδήποτε ἱερὸν ναὸν, δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ καθιερῶνται καινοτομίαι ἐπικίνδυνος περὶ ναῶν καὶ κληρικῶν μέζονος Χάριτος!

Αὐτὸ δὲν τὸ βλέπουν οἱ «ἀγρυπνοὶ» ὀφθαλμοὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς;

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ὁ Ἐκδοτικὸς οἶκος «ΑΣΤΗΡ» (Λυκούργου 40) Ἀφῶν Παπαδημητρίου ἔθεσε εἰς κυκλοφορίαν τὸν Β' τόμον τῆς «Φιλοκαλίας», βιβλίον πολύτιμον καὶ ἀπαράτητον διὰ τὸν ἐσωτερικὸν καταρτισμὸν τοῦ ἀνθρώπου. Τιμὴ δρχ. δεμ. 120.

Ἀλλὰ βιβλία ἀπαραίτητα διὰ τὴν οἰκογενειακὴν βιβλιοθήκην τῶν Ὁρθοδόξων εἶναι:

Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου (ἐκδοσις Χ. Συνοδικοῦ). Ἑρμηνεῖα καὶ Σχόλια ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογ. Σχολῆς Παν. Μπρατισλάβας, Σπουδαιότης συμβολῆς εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ πνεύματος τοῦ ἱεροῦ τούτου τῆς Κ. Δ. βιβλίου. Τιμὰται δρχ. 5, δεμ. 65.

Ἑρμηνεία εἰς τὰ Προφητικὰ βιβλία τῆς Π. Δ. «Ἐκδοσις Ἀστέρος» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Β. Βέλλα. Βοήθημα κατὰλληλον διὰ τὴν ὀρθὴν κατανόησιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ διὰ τῶν προφητικῶν βιβλίων, ἅτινα ἀναφέρονται εἰς τὸ ἀπ' αὐτῶν τικτὸν ἔργον τοῦ Σωτῆρος. Δρχ. 25 ἰδ. τετράχος.

Διαλέξεις ἐπὶ διαφόρων κοινωνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν Ποιμενάρχου Κυροῦ Φλωρίνης Χρυσοστόμου δρχ. 10.

Διαιρέσις (Ἐκδοσις Σ. Σχοινᾶ Βότση) πολύτιμοι καὶ διδασκτικαὶ ἱστορικαὶ ἀσκητικὲς πατέρων δρχ. 15.

Ἡ κοινωνιολογία τοῦ Μ. Βασιλείου (ἐκδοσις Χ. Συνοδικοῦ) Σύντομος, ἀλλὰ παραστατικὴ ἀνάπτυξις τῶν κοινωνικῶν ἀρχῶν τοῦ μεγάλου τούτου τῆς Ἐκκλησίας Πατρὸς. Τιμὴ δρχ. 15.

ὑπὸ κυκλοφορίαν τὸ πολυκροτὸν ἔργον «Μέγας ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ» ἐκδιδόμενον εἰς πολυτελεστάτην ἐμφάνισιν ὑπὸ τοῦ πατρὸς Βίκτωρος. Πραγματικὸς ἐκδοτὴς δὲ ἄλλος καὶ πηγὴ ἀσφαλείας μεγίστης. Ὁ Μέγας Εὐεργετίνος ἐκδοθεὶς ὑπὸ τοῦ Π. Βίκτωρος, ἡ «Φιλοκαλία» ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ δέξιότιμου κ. Παπαδη-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

«Ὅτι δὴλα δὴ εἶναι ὁ
ἐπηγγελμένος Μεσσίας»

Ἀλήθεια τῇ ὁποῖαν κάθε Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς πρέπει νὰ δέχεται καὶ ὁμολογῇ εἶνε, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ ἅγιος Θεὸς ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ εἰ ἐλευθερώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ κακὰ εἰς τὰ ὁποῖα περιέπεσαν ἡ ἀνθρωπότης ἐνεκα τῆς ἁμαρτίας τῶν γενναρχῶν, ἥτοι τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας.

Αἱ ἅγιοι Γραφαὶ τῆς Π. Διαθήκης, αἱ ὁποῖαι εἶνε τὸ ἀρχαιότατον βιβλίον καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη ὄλων τῶν ἱστοριῶν διηγείται, ὅτι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀδάμ προέκοπτον ὁλονὲν εἰς τὸν κακόν, ὅλη δὲ ἡ γῆ ἐπλήσθη ἀδικίας (Γεν: στ' 13) διὰ τοῦτο ὁ δικαιοκρίτης Θεὸς κατέστρεψεν ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὸν παγκόσμιον κατακλυσμὸν, τὸν ὁποῖον σήμερον βεβαιώνουν αἱ ἐπιστῆμαι τῆς Παλαιοντολογίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς, ἐσώθη δὲ ἀπὸ τὴν γενικὴν αὐτὴν καταστροφὴν μόνον ὁ δίκαιος Νῶε καὶ οἱ 3 αὐτοῦ υἱοὶ Σήμ, Χάμ καὶ Ἰάφεθ μετὰ τῶν συζύγων των. Ἐσώθησαν δὲ καὶ ἀπὸ κάθε εἶδος ἡμέρων ζώων 7 ζεύγη, ἀπὸ δὲ τῶν ἀγρίων μόνον 2 ζεύγη (Γεν. ζ' 2).

Οἱ ἀπόγονοι ὅμως τοῦ Νῶε ὄχι μόνον δὲν ἐδίδαχθησαν ἀπὸ τὸ πάθημα τῶν προηγουμένων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἀπέβησαν χειρότεροι ἐκείνων, προκόπτοντες ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εἰς τὴν κακίαν. Ἐφθασαν δὲ εἰς τόσον σκοτασμὸν νοῦ, ὥστε ἐλάτρευαν τὰ κτίσματα ἀντὶ τοῦ Κτίστου. Οἶτω ἄλλοι (οἱ Χαλδαῖοι) ἐλάτρευαν ὡς Θεὸν τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τὰ ἄστρα, ἄλλοι (οἱ Ἕλληνες καὶ Ἀσσύριοι) ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι, εἴτε ὡς βασιλεῖς, εἴτε ὡς ἰδιώται εὐηργέτησαν τοὺς συμπολίτας των, ἄλλοι (οἱ Αἰγύπτιοι) ζῶα εὐεργετικά, ἢ κακοποιά, ὡς λ. χ. τὸν βοῦν, τὸν ἰχθυόονα καὶ τὸν κροκόδειλον, ἄλλοι δένδρα ἢ φυτὰ καὶ ἄλλοι ἰδέας ἀφηρημένας τὰς ὁποίας ἐπροσωποποίησαν, λ. χ. τὴν σοφίαν ἐπροσωποποίησαν ὡς Ἀθηνᾶν, τὴν ἀγνότητα ὡς Ἀρτεμιν, τὴν ὠραιότητα ὡς Ἀφροδίτην, τὴν μέθην ὡς Βάκχον κ. τ. λ.

Ἡ αἰσχρότης δὲ καὶ ἡ κακοήθεια εἶχε φθάσει εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἐσύστησαν πανηγύρεις εἰς μερικὰς πόλεις ὡς λ. χ. εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Κόμανα καὶ ἄλλαι, ὅπου ἐπὶ ἡμέρας παρεδίδοντο εἰς φρικτὰς ἀκολασίας καὶ ὄργην, διότι εἰς τὰς πόλεις ταύτας ἔμενον χιλιάδες γυναικῶν ἀκολάστων, ὡς Ἱεροδότου τῆς Θεᾶς Ἀφροδίτης ἢ Μᾶ. Ἐὰν ὅμως μεγάλη μερὶς τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὰς ἀποτροπαίους αὐτὰς διαχύσεις εὗρισκε κατὰ τὸ ὁποῖον τὴν εὐχαρίσκει· πλὴν ἄλλ' ὅμως πάντοτε—ἥσθάνετο κατὰ

κενὸν εἰς τὴν καρδίαν τῆς, διὰ τοῦτο ἡ ἀπελπισία ἦτο σχεδὸν τῶν περισσοτέρων ὁ μόνος σύντροφος.

Ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἀθλιότητα ἦσαν ἀπηλλαγμένοι μερικοὶ σοφοί, ἀλλ' αὐτοὶ ἦσαν ἐλάχιστοι, ὡς λ. χ. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος, Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, Σωκράτης καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης. Ὁ Σωκράτης μάλιστα διεκήρυτε, ὅτι ἐὰν ὁ Θεὸς ἀπὸ εὐσπλαχνίας κινούμενος δὲν ἤθελεν ἀποστελεῖν Σωτῆρα, ἡ ἀνθρωπότης θὰ εὗρίσκετο πάντοτε εἰς ἀτάσασιν ὑπνοῦ καθεύδοντες *διατελοῦμεν ἄν, εἰμὴ εἶνα ἄλλον ὁ Θεὸς ἐπιπέμψει κηδόμενος ἡμῶν*. Ὁλος λοιπὸν ὁ κόσμος ὁ ὁποῖος ἐλάτρευε τὰ εἰδωλα, ἦτο διηρημένος εἰς 2 μεγάλα στρατόπεδα, τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἓν, οἱ σοφοὶ ἀνέμενον Σωτῆρα ἐξ οὐρανοῦ, οἱ δέ, οἱ ἁμαθεῖς, ὁ ὄχλος εὗρίσκετο εἰς ἀπελπισίαν καὶ ἀπογοήτευσιν.

Εἰς τὴν γενικὴν αὐτὴν ἀκαταστασίαν καὶ σύγχυσιν μόνον ἓνας λαὸς εὗρίσκετο εἰς κατάστασιν καλλιτέραν. Ὁ λαὸς αὐτὸς ἦσαν οἱ Ἰσραηλίται, οἱ ὁποῖοι ἐλέγοντο καὶ λέγονται Ἑβραῖοι, δῆλα δὴ περᾶται διότι ἐπέφθασαν τὸν Ἰορδάνην ποσὶν ἀβρόχοις. Οἱ Ἑβραῖοι ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τοὺς λόγους τοῦ μεγάλου αὐτῶν νομοθέτου καὶ διδασκάλου, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει ἀναδείξῃ ἓνα ἀπὸ τῶν Ἰσραηλῆτας προφήτην μέγαν εἰς τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ὑπακούσωσιν ὅλοι (Δευτερονμ. ιη'. 18-19), ἀπὸ πολλοῦ ἀνέμενον τὸν Σωτῆρα αὐτόν, τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ μετὰ τὸν Μωϋσέα προφήται προσέκηρυττον. Ἐπιδὴ δὲ τὰ βιβλία τῶν προφητῶν καὶ λοιπῶν ἁγίων ἀνδρῶν, δῆλα δὴ ἡ Π. Διαθήκη, ὡς εἶδομεν εἶχον μεταφρασθῇ πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἡ ὁποία ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου διεδόθη ἕως τῶν Ἰνδιῶν, ἡ ἀνθρωπότης σχεδὸν ὅλη ἀνέμενε τὸν Μεσσίαν, ἥτοι τὸν Σωτῆρα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν λοιπὸν κατὰ τὴν ὁποῖαν ὅλος ὁ κόσμος ἦτο προπαρασκευασμένος εἰς τὸ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Σωτῆρα κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ Θεὸς λόγος, λαβὼν σάρκα ἐκ τῆς ἁγνῆς Παρθένου. Τὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια διηγούνται ἐπακριβῶς, πῶς ὁ ἄγγελος παρουσιάσθη εἰς τὴν Παρθένον Μαριὰμ καὶ τῇ ἔδωκε τὴν χαροπὴν εἰδήσιν (εὐαγγελισμόν), ὅτι ἔμελλε νὰ συλλάβῃ ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ γεννήσῃ υἱόν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θὰ ἦτο Ἰησοῦς, τοῦτέστι Σωτῆρ (Λουκᾶ α'. 26-38)

(ἀκολουθεῖ)

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἱερομόναχος ἐξ Ἀγίου Ὁρους διαμένων εἰς Βαρυμπόμπην (Ἄξιον Ἑστίν) ἀναλαμβάνει ἀγιογραφίας κατὰ τὰ πρότυπα τοῦ Ἀγίου Ὁρους εἰς τιμὰς λογικὰς.

Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα.

μητροῦ καὶ τὰ ἔργα τοῦ Ἱεροῦ Νικοδήμου ἐκδοθεῖσα ὁπὸ τοῦ ἐν Βόλῳ κ. Σχοινᾶ, ἀποτελοῦν τὸ κύριον σῆμα τῶν ἀσκητικῶν ἔργων τῆς Ὁρθόδοξου Εκκλησίας, αἱ να βοηθοῦν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν εὐσεβείας καὶ ἐσωτερικῆς πειθαρχίας.

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΗΓΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ (Κάνιγγος 32 — Σολωμοῦ).

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἐκδρομὴ εἰς Μυστράν

Τὴν Δευτέραν καὶ Τρίτην τοῦ Πάσχα ἐπραγμα-
τοποιήθη μία θάλασσα ἐκδρομὴ εἰς Μυστράν μετὰ 4 ἀδ-
ελφίται. Τὴν ἐκδρομὴν διαοργάνωσεν ὁ ἀπαταλόμενος
Διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ «Ὁρθόδοξα Νεώτερα» ἱερο-
μάρτυρ Διονύσιος Κακάρυτος, ὃς ἀπὸ δὲ μέρος ὁ πρ-
βλεπόμενος ἱερέας τῆς Ἐκκλησίας. Εὐσεβοῦς Πανός.
Ἀρχιμαδρίτης Ἀνάκτορος καὶ τινες ἄλλοι κληρικοί. Οἱ
ἐκδρομῆς ἐκτελεσθήσαντες εἰς τὸν ἐν Κορίνθῳ ἱερὸν
Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, τοῦ ἡμετέρου
παραστήματος καὶ ἐκείθεν ἀνεχώρησαν εἰς Μυστράν,
ὅπου διενεμήθησαν. Εἶδον τὰς βυζαντινὰς ἀρχαίους
τοῦ Μυστρά, ἐν εἰς τὸν ἐπιβλητικὸν Ναὸν τῆς
Παναγίας κ.λ.π. Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη ἐσημειώσατε λα-
μπρὰν ἐπιτυχίαν καὶ ἀποτελεῖ ἀξιόλογον παραγόνα
προσελεύσεως τῆς Νεολογίας ἥτις ἀποτελεῖ τὸ θεμελι-
ον τῶν ἐλπίδων τοῦ μέλλοντος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος.

Ὁ γηραιὸς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας.

Παρ' ὅλα τὰ βάρη τῶν ἐτῶν του καὶ πᾶν εὐθύναν
τοῦ ὁ γηραιὸς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστόφο-
ρος, ἐτοιμάζεται νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Πατριάρχην Μό-
σχας. Δὲν γνωρίζομεν τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου του.
Ἐφ' ὅσον ὅμως εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπισκοπικὴ μεταξὺ
τῶν ἐκπροσώπων τῶν διαφόρων ἐπὶ μέρους Ἐκκλησι-
ῶν, τότε διατὶ δὲν πραγματοποιεῖται μία πανορθόδο-
ξος Σύνοδος πρὸς δημοτικὴν καὶ τελεσιδικίαν εὐθιμίαν
ὡρισμένων ζητημάτων καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐνότη-
τος τῆς Ὁρθοδοξίας;

Θράσος.

Θέτομεν ὅπ' ὅσιν τῶν ἀρμοδίων πολιτικῶν καὶ ἐκ-
κλησιαστικῶν ἀρχῶν τοῦ ἐξῆς γενοῦς; Ὅσοι τῶν χι-
λιαστῶν περιέρχονται ἀποκαλύπτει τὰς εἰτίας τῶν
πόλεων καὶ τῶν χωρίων καὶ προπαγανδίζουν ἀνεμπε-
δίστως τὰς πλάνας τῶν, διαδίδοντες καὶ τὸ περιοδικὸν
των «Σημειώσεων». Ἡ ἐνέργειά των αὐτῇ θίγει τὰ δόξα
τοῦ Θεοῦ καὶ οὐκ οὐκ κολάσιμον σπράζει, τὴν προ-
παγάνδα! Ἢ καίτοι ἡ Διοκὴς Ἐκκλησία, ἡ μετὰ
πλάθους ἐξαντλήσασα τὰ βέλη τῆς ἐναντίον τῶν παλαι-
ομερολογικῶν; Πῶς ἀντιδρᾷ κατὰ τῆς ἐπικινδύνου αὐ-
τῆς ἐπιδρομῆς; Πῶς προφυλάσσει τὸ ποίμνιόν της ἀπὸ
τοῦς ἀρπακτικῶν δυνάμεων τῶν προβατοσχημῶν αἰρε-
τικῶν;

Μετανάσται τῆς νέωνιότητος.

Εἰς ἡλικίαν 58 ἐτῶν ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὁ ζη-
λωτὴς καὶ ἐκλεκτὸς ἀδελφός Κωνσταντῖνος Κων-
σταντῖνος. Ὑπῆρξε ἀπόδειγμα ἐνέργειαν καὶ πι-
στοῦ χριστιανισμοῦ, ὅστις ἔφερε ἐν ὧμαιν τὸν Στανδόν
τοῦ Κυρίου ἀγογγύτως. Ὁ Κωνσταντῖνος Κασταλῖνος
ἀνήκει εἰς τὰς ἀπλοῦδας ἐκείνας μαζὰς, τῶν ὁποίων
ὁ ζῆλος ὑπερβαίνει καὶ ἐκμηδεύει τὴν σφίγαν τῶν
σοφῶν καὶ τὴν οὐνοσιν τῶν συνετῶν. Ὁ Κύριος ἂν
τὸν ἀναπαύσῃ ἐν χώρα ζώντων.
Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς ἡλικίαν 42 ἐτῶν
ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἐκλεκτός νέος Κωνσταντῖνος
Στεργίου. Ἐξῆς τὴν ἀγωνίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς
πολλοὺς τὸ βέμμα του τὸ ἀπέσπασεν ἐκ τῆς ἐγκοσμίου
καταστάσεως πρὸς τὴν οὐράνιον πραγματικότητα.
Ἐξῆς καὶ ἀπέθανε ὡς μοναχὸς καίτοι αἱ οἰκονο-
μικαὶ εὐθύναι δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἀπέλθῃ εἰς Μο-
νήν. Τὸ φρόνημά του ὅμως ἦτο ἀσκητικώτατον.

Εὐσεβὴς Μητέρα

Ἀπιδήμησε εἰς Κόρινθον ἡ εὐσεβεστάτη δεσποινὴ
Μαρία Φυλλιώτου. Ὑπῆρξε ἀγαθότατη καὶ ἐνδραστή-
καλ ἐργασθῆναι εἰς ἀναπαύσειν καὶ ἀφροσύνην διὰ τὸ
θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας
αὐτοῦ. Εἰς τὰ τέκνα της Γαλάττιαν καὶ Θεόδωρον εὐχό-
μεθα τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου παρηγορίαν. Κ. Κόρινθος

Ἡ ἐτήσια φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ τῆς Ἐκκλησίας ὁδηγητρίας.

Ἡ φιλανθρωπικὴ ὁργάνωσις «Παναγία ἡ ὁδηγή-
τρια», ἥτις τόσας πολυτίμους ὑπηρεσίας προσφέρει εἰς
τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, συμπληροῦσα τὸ κοινωνικὸν
ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, διοργανώνει καὶ ἐφέτος
τὴν τρίτην ἐτήσιαν φιλανθρωπικὴν ἀγορὰν. Ἐν τῷ
προϊόντος αὐτῆς ἐνισχύει τοὺς ἀδελφούς, βοηθεῖ τοὺς
ἀσθενεῖς, παρέχει ἐξοχὴν εἰς εἰδικὰς κατασκευάσεις
πρὸς τὸ ἄπορον παιδικὰ τῶν κατηχητικῶν μας καὶ ἐν
γένει κατεργάζεται μετὰ ἐπιμέλειαν τὸ ἀγαθόν. Θάπε-
σει λοιπὸν μετὰ ἐνθουσιασμόν νὰ ἐνισχυθῇ ἡ φιλανθρω-
πικὴ ἀγορὰ, ὥστε νὰ σημειώσῃ λαμπρὰν ἐπιτυχίαν.

Ἀφιξεις ἐκδρομῶν

Ἀφίχθησαν ἐξ Ἱερουσολύμων οἱ προσκυνηταί, οἵτι-
νες μετέβησαν εἰς αὐτοκινήτου. Ὁ διοργανωτὴς τῆς ἐκ-
δρομῆς αὐτῆς κ. Σταυρὸς Καραμήτσος ἐξέθεσε ἐνώ-
πιον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιτροπῆς τὰς ἐντυπώσεις του,
διαβιβάσας τὰς εὐχὰς τοῦ Πατριάρχου Ἱερουσολύμων
καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἀγιοταφ. Ἀδελφότητος. Ἀπὸ τοῦ
πρὸς τοὺς φύλλον θὰ δημοσιεύσῃ εἰς ἄρθρον τὰς ἐντυ-
πώσεις του.

Ἐκδρομὴς Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς (Πειραιῶς)

Μετὰ κατανυκτικὴν μεγαλοπρέπειαν ἐτελέσθη ἡ Πα-
τήρ τῶν ἐν Πειραιῇ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πη-
γῆς. Ἀπ' ἐσπεράς ἐνάλιη κατανυκτικὴς ἐσπερίδος, τὴν
δὲ ἡμέραν λαμπρὰ λειτουργία. Ἀπὸ προῖτας προσήγε-
το ἀρκετὸ πλῆθος προσκυνητῶν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς
Θείας λειτουργίας ἐγένετο περιφορὰ τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης.

Φιλανθρωπικὴ κίνησις

Εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως Κυνέλης,
μερίμνη τοῦ εὐλαβεστάτου ἐφημερίου πατρὸς Νήφωνος
καὶ τῶν εὐλαβεστάτων ἐπιτρόπων, ἐγένετο κατὰ τὰς
ἐσπέρους τοῦ Πάσχα διανομὴ βοηθημάτων εἰς 31 ἄτομα
συνολικὸν ποσὸν 1.500 (χιλίων πεντακοσίων) δεχ.

— Ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίου Ἀποστόλου μερίμνη τοῦ
π. Κωνσταντίνου καὶ τῶν ἐπιτρόπων δύνειται 2.000
καὶ ἐν γὰρ ἀξίας 400 δεχ.

ΤΑ ΕἶΔΩΛΑ

Εἶδωλο εἶναι ἓνα πλάσμα ψεύτικο καὶ ἀνυπάρ-
κτου πράγματος, ἥγουν ὅταν ζωγραφίζομε τὸ θυμὸ
ὡς ἄνθρωπο ὁριζόμενον ἢ τὸ φθόνον ὡς ἄνθρωπο
κίτρινον καὶ ξερὸν καὶ ἄλλα παρόμοια. Τὰ ὅποια εἶ-
ναι ἔτι, ἀλλὰ εἶναι πάθη εἰς τὴν φύσιν καὶ προαίρε-
σιν τοῦ ἀνθρώπου. Εἰκὼν εἶναι πρᾶγματος ἀληθι-
νοῦ καὶ ὑπάρχοντος ὁμοίωμα, ὥστε εἶναι ἡ εἰκὼν
τοῦ δεῖνους ἀνθρώπου ἢ λέοντος ἢ ἄλλου ζώου.

Ἐπειτα εἶναι καὶ ἄλλη διαφορὰ ὅτι οἱ ἐθνικοὶ
ἐκεῖνα ὅπου ἔκαμναν, τὰ εἶδωλα καὶ τὰ ὁμοιώματα
τὰ ἐπροσκυνοῦσαν ὡς θεοὺς καὶ ἐπροσεύχοντο εἰς ἐ-
κεῖνα, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ οὔτε ὡς θεοὺς προ-
σκυνοῦμε τὰς εἰκόνας οὔτε προσευχόμεσθαι εἰς αὐ-
τάς... Νάσκει, τὴν εἰκόνα θεωρῶ (διὰ) νὰ πάρω
εἰς τὸ νοῦ μου τὸ ὁμοίωμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειτα
τυπώνεται εἰς τὸ νοῦ μου καὶ σχηματίζω πῶς κάθη-
ται εἰς τοὺς οὐρανούς μετὰ μεγάλην δόξαν καὶ ἔτι ἀπ'
ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς οὐρανούς τὸν ἐπικαλοῦμαι... Ἀπὸ
τοὺς οὐρανούς καὶ ὄχι ἀπὸ τὰς εἰκόνας.

ΜΗΤΡΟΦΑΝΗΣ ΚΡΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

(1632)